

Sygn. akt III AUa 1549/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bożena Grubba
Sędziowie:	SSA Alicja Podlewska SSA Lucyna Ramlo (spr.)
Protokolant:	sekr.sądowy Sylwia Gruba

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2017 r. w Gdańsku

sprawy W. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 lipca 2016 r., sygn. akt VI U 320/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 i oddala odwołanie;

II. nie obciąża ubezpieczonego W. K. kosztami zastępstwa procesowego pozwanego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Alicja Podlewska SSA Bożena Grubba SSA Lucyna Ramlo

Sygn. akt III AUa 1549/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 listopada 2015 roku organ rentowy odmówił ubezpieczonemu W. K. prawa do emerytury, podając jako podstawę przepis artykułu 184 Ustawy o emeryturach i rentach i stwierdzając, że ubezpieczony nie legitymuje się co najmniej 15-letnim stażem w warunkach szczególnych.

Odwołanie od tej decyzji złożył ubezpieczony, wnosząc o przyznanie prawa do emerytury i zaliczenie mu wszystkich okresów pracy, gdy pracował jako kierownik ciągnika na przestrzeni całego swojego życia. Dodatkowo ubezpieczony wniósł o przesłuchanie świadków na tą okoliczność.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, posługując się tymi samymi argumentami, co w uzasadnieniu decyzji i stwierdzając, że przyczyną niezaliczenia wszystkich okresów pracy do pracy w warunkach szczególnych jest albo brak świadectwa pracy w warunkach szczególnych za niektóre okresy pracy, albo brak powołania się na odpowiednie zarządzenie resortowe.

Wyrokiem z dnia 19 lipca 2016r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury począwszy od 22 października 2015r. oraz stwierdził, że organ rentowy nie jest odpowiedzialny za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w ustawowym terminie.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy wydał w oparciu o następujące ustalenia i rozważania:

Ubezpieczony W. K., urodzony (...), złożył wniosek o emeryturę. Zaskarżoną decyzją odmówiono prawa do emerytury, przy czym ustalono, że łączny staż pracy ubezpieczonego wynosi 25 lat, natomiast ubezpieczony legitymuje się jedynie okresem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 3 lat i 1 roku oraz 22 dni. Odwołujący nie zaliczył ubezpieczonemu dodatkowego stażu pracy w warunkach szczególnych, a mianowicie pracy, gdy ubezpieczony pracował w Spółdzielni Kółek Rolniczych w W. oraz kiedy pracował w PGR W., a także w Przedsiębiorstwie Handlowo-Uslugowym (...).

Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe i dopuścił dowód z zeznań świadków, osób pracujących z ubezpieczonym i ustalił, że ubezpieczony w okresie od 2 stycznia 1978 roku do 14 stycznia 1986 roku kierował ciągnikiem i pracował wówczas w Spółdzielni Kółek Rolniczych (...) w Zakładzie w R.. Ubezpieczony w tym czasie pracował jako kierowca ciągnika, co znajduje potwierdzenie w aktach osobowych za ten okres, w aktach osobowych, również w aktach ZUS nie ma świadectwa pracy za ten okres w warunkach szczególnych, jest tylko zwykłe świadectwo pracy, z którego wynika, że ubezpieczony w tym charakterze pracował. Jest to świadectwo pracy z 14 stycznia 1986. Świadkowie pracujący z ubezpieczonym, J. N. i L. J. potwierdzili ten okres pracy, czyli pracę w charakterze kierowcy ciągnika, przy czym opisali też charakter pracy, jaką wykonywali wszyscy kierowcy ciągnika, a mianowicie w okresie jesienno-zimowym jeździli do lasu na zrywkę drewna, wywóz, i wywóz drewna i to drewno wywozili na ulicę (...). Dla wszystkich kierowców ciągnika była odpowiednia, zabezpieczona praca.

W okresie od 10 sierpnia 1988 do 30 września 1991 roku ubezpieczony pracował w Państwowych Gospodarstwach Rolnych w W., w Zakładzie Rolnym w Z.. Ubezpieczony wówczas również pracował jako kierowca ciągnika, przy czym przed 1988 rokiem pracował również jako pracownik produkcji zwierzęcej. Sąd Okręgowy ustalił tę okoliczność na podstawie akt osobowych znajdujących się w aktach, w aktach organu rentowego, są to oryginalne akta osobowe, a także na podstawie zaświadczenia pracy, to zaświadczenie pracy w warunkach, wykonywania prac w warunkach szczególnych z dnia 31 października 2014 roku. Świadkowie zeznając na tą okoliczność potwierdzili ten charakter pracy, byli to świadkowie E. P., również pan R. K., który częściowo pracował i również pan K. W., przede wszystkim, który również pracował z ubezpieczonym, nie tylko w Przedsiębiorstwie (...), ale w PGR W.. Ubezpieczony w tym okresie głównie i przede wszystkim, i właściwie to jedyna jego praca, to była praca wykonywana przy pomocy ciągnika. W tym okresie wskazanym przez Sąd już nie pracował jako pracownik produkcji zwierzęcej. Przy pomocy ciągnika wywoził ciągnikiem obornik, kultywatorem również pracował, zrównywał drogi, przy czym do obsługi w tym okresie była trzoda chlewna, której było, co wynika z zeznań tutaj powołanych świadków, około 2.000 sztuk i było 80 sztuk bydła. Jesienią ubezpieczony woził buraki do cukrowni.

Jeżeli chodzi o następny okres pracy, okres pracy w Przedsiębiorstwie Handlowo-Uslugowym (...), to okres pracy od 1 lipca 1994 do 15 października 1994 i okres następnie, kiedy powstała spółka (...) od 2 listopada 1994 do 15 grudnia 1996, to w tym okresie ubezpieczony również pracował jako kierowca ciągnika i ta okoliczność wynika z akt osobowych, które znajdują się w aktach sądowych i jest to jedyne zajęcie, które wykonywał ubezpieczony w tym okresie i na okoliczność tego zeznawali tacy świadkowie właśnie jak R. K. i również K. W.. W ocenie Sądu I instancji, zeznania tych wszystkich świadków są konsekwentne, logiczne i znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym, jakim są akta osobowe. Przedsiębiorstwo Handlowo-Uslugowe (...), a następnie spółka, która powstała na bazie tego majątku,

liczyła sobie około 500 hektarów ziemi i całą tą powierzchnię ziemi uprawną i również hodowlę przejęła potem spółka, czyli w okresie, spółka (...), czyli w okresie od 2 listopada 1994 do 15 grudnia 1996 istniała już spółka. I w związku z tym wszyscy traktorzyści prawie również zostali przejęci przez tą spółkę.

Sąd Okręgowy uznał wszystkie zeznania świadków, samego ubezpieczonego, ponieważ ubezpieczony również złożył zeznania na rozprawie w dniu 14 listopada 2016 roku, za zgodne ze sobą, za w pełni wiarygodne, świadkowie nie mieli żadnego interesu, żeby zeznawać nieprawdę, natomiast zeznania ubezpieczonego pokrywały się z zeznaniami świadków i z aktami osobowymi dostępnymi za okresy pracy, w okresie pracy (...) W. i w okresie pracy Przedsiębiorstwa Handlowo-Usługowego (...). Zdaniem Sądu I instancji, ubezpieczony zatem wykonywał w tym okresie pracę kierowcy ciągnika, która to praca wymieniona jest w Rozporządzeniu Rady Ministrów, Rozporządzeniu Rady Ministrów, czyli Rozporządzeniu wykonawczym, w wykazie A, dział VIII, pod pozycją 6.

Sąd rozpatrując odwołanie kierował się treścią przepisu artykułu 184 ustęp 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku, która przewiduje, że ubezpieczonym urodzonym, po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w przepisach Ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie Ustawy, czyli w dniu 1 stycznia 1999 roku osiągnęli 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, to jest okres 25 lat dla mężczyzn, przy czym emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do Otwartego Funduszu Emerytalnego. Zgodnie z treścią artykułu 32 tej ustawy, ubezpieczonym będącym pracownikami, zatrudnionym w szczególnych warunkach, przysługuje emerytura w wieku niższym przy czym postępowanie dowodowe, które jest prowadzone przed Sądem, zgodnie z artykułem 472 i 473 k.p.c. nie jest tak sformalizowane jak to, które jest prowadzone przed organem rentowym. A zatem od momentu, w warunkach, kiedy ubezpieczony nie dysponuje wszystkimi dokumentami, a więc tutaj w tej sytuacji dokumentami, tymi dokumentami są tu świadectwa pracy w warunkach szczególnych, chodziło o okres, kiedy ubezpieczony pracował w (...) W. Zakład w R. o ten okres, wtedy ubezpieczony może udowadniać te okoliczności wszelkimi dostępnymi środkami dowodowymi. No i tym środkiem dowodowym były i akta osobowe ubezpieczonego, zeznania świadków, również za pozostałe okresy ubezpieczony zaoferował takie środki dowodowe i znalazły te środki dowodowe, uzasadnienie twierdzenia ubezpieczonego i w jego zeznaniach zostały one potwierdzone. Zeznania te znalazły potwierdzenie w materiale dowodowym.

Dlatego też zgodnie z artykułem 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję w punkcie pierwszym wyroku przyznając prawo do emerytury po spełnieniu wszystkich przesłanek, a więc także osiągnięciu wieku 65 lat i ten wiek osiągnął od 22 października 2015 roku ubezpieczony.

Natomiast w punkcie drugim zgodnie z artykułem 118 ustęp 1a Ustawy o emeryturach i rentach nie stwierdzono odpowiedzialności organu rentowego za niewydanie prawidłowej decyzji. Ubezpieczony bowiem nie przedstawił świadectwa pracy w warunkach szczególnych za pierwszy okres pracy, czyli za ten okres pracy, kiedy ubezpieczony pracował w (...) W. Zakład w R., był to bardzo długi okres pracy, bo około 8 lat i miał rozstrzygające znaczenie dla przyznania prawa do emerytury. W sumie ubezpieczony po doliczeniu już zaliczonego przez ZUS okresu pracy 3 lat 1 miesiąca i 22 dni i zliczeniu tych okresów pracy, kiedy, które zostały zaliczone przez Sąd, czyli 13 lat i 6 miesięcy, legitymuje się niezbędnym, 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Apelacje od wyroku wywiódł pozwany organ rentowy, zaskarżając go w punkcie 1 i zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 748), § 2 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz.43) poprzez przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury, podczas gdy ubezpieczony nie spełnił wszystkich wymaganych warunków, określonych w w/w przepisach oraz naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów.

Powołując się na powyższą podstawę apelacji skarżący wniósł o zmianę punktu 1 zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie od powoda na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelujący wskazał, że w wyniku przeprowadzonego postępowania można uznać, że w okresach od 2 stycznia 1978r. do 14 stycznia 1986r., od 1 lipca 1994r. do 15 października 1994r. i od 2 listopada 1994r. do 15 grudnia 1996r., odwołujący stale i w pełnym wymiarze wykonywał prace wymienione w Wykazie A, Dziale VIII, poz. 3 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. (prace kierowców ciągników, kombajnów i pojazdów gąsienicowych).

Skarżący podniósł jednak, że uwzględniony przez Sąd okres od 10 sierpnia 1988r. do 30 września 1991r. pracy na stanowisku traktorzysty w Państwowych Gospodarstwach Rolnych w W. w zakładzie w Z., jest okresem, który został już zaliczony do szczególnych warunków przez Zakład w decyzji z dnia 20 listopada 2015r. Ubezpieczony nie wskazywał w odwołaniu, że domaga się uwzględnienia tego okresu, natomiast domagał się zaliczenia wcześniejszego okresu zatrudnienia w w/w zakładzie, tj. od 15 stycznia 1986r. do 9 sierpnia 1988r. Odnośnie tego okresu, w toku postępowania dowodowego ustalono, że odwołujący był również pracownikiem produkcji zwierzęcej, a traktorzystą dopiero od 10 sierpnia 1988r. Nie można zatem uznać, aby w w/w okresie stale i w pełnym wymiarze wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

A zatem po wyłączeniu okresu od 10 sierpnia 1988r. do 30 września 1991 r., w wymiarze 3 lat, 1 m-ca i 22 dni, zaliczonego podwójnie, ubezpieczony nie legitymuje się 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, tym samym nie spełnia warunku nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego okazała się zasadna, skutkując zmianą zaskarżonego wyroku i oddaleniem odwołania.

Przedmiotem niniejszej sprawy było przyznanie wnioskodawcy W. K. prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Podstawą prawną żądania emerytury w wieku niższym niż wymagany dla mężczyzn wiek jest w przypadku wnioskodawcy przepis art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2016 r., poz. 887, j.t., dalej: ustawa emerytalna), zgodnie z którym ubezpieczonym (mężczyznom) urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje prawo do emerytury po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy emerytalnej, jeżeli w dniu wejścia tej ustawy w życie, tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy emerytalnej (co najmniej 25- letni).

Takim ubezpieczonym przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy emerytalnej pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego (art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej).

Przepis art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej dotyczy zatem wyłącznie tych ubezpieczonych, którzy w dniu wejścia w życie ustawy emerytalnej, tj. 1 stycznia 1999 r. już legitymowali się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym, w tym wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych, lecz nie osiągnęli jeszcze wymaganego wieku emerytalnego.

Zgodnie z art. 32 ust. 2 cyt. ustawy, dla celów ustalenia uprawnień do emerytury w wieku obniżonym z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o

znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których uprawnionym osobom przysługuje prawo do emerytury w wieku obniżonym, ustala się natomiast – jak stanowi ust. 4 art. 32 cyt. ustawy - na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (dalej: rozporządzenie).

Zgodnie z § 4 tego rozporządzenia, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki, tj. osiągnięcie wieku emerytalnego (kobieta – 55 lat, mężczyzna – 60 lat) i okres zatrudnienia (kobieta – 20, mężczyzna - 25 lat), w tym 15 lat wykonywania pracy w szczególnym charakterze. Przesłanki te należy spełnić kumulatywnie. Nie spełnienie jednego ze wskazanych warunków czyni niemożliwym przyznanie emerytury w wieku obniżonym.

Organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, wskazując, nie wykazał on co najmniej 15 lat stażu pracy w warunkach szczególnych. Pozwany nie kwestionował natomiast spełnienia przez wnioskodawcę pozostałych wskazanych wyżej przesłanek.

Sąd I instancji po przeprowadzeniu postępowania dowodowego z akt osobowych wnioskodawcy oraz z zeznań świadków L. J., E. P., R. K., K. W., do zaliczonego przez organ rentowy stażu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 3 lat 1 miesiąca i 22 dni doliczył okresy pracy w S. (...) w W. od 2 stycznia 1978 r. do 14 stycznia 1986 r., w Państwowych Gospodarstwach Rolnych od 10 sierpnia 1988 r. do 30 września 1991 r. oraz w Przedsiębiorstwie Handlowo – Usługowym (...) od 1 lipca 1994 r. do 15 października 1994 r. i od 2 listopada 1994 r. do 15 grudnia 1996 r. Sąd I instancji ustalił, iż w okresach tych wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych wymienioną w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia, w dziale VIII, poz. 3 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. (prace kierowców ciągników, kombajnów i pojazdów gąsienicowych) i w rezultacie uznał, iż wnioskodawca posiada ponad 15 lat stażu pracy w warunkach szczególnych, przyznając mu prawo do wcześniejszej emerytury z tego tytułu.

Na etapie postępowania apelacyjnego organ rentowy nie kwestionował już zaliczenia do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów od 2 stycznia 1978r. do 14 stycznia 1986r., od 1 lipca 1994r. do 15 października 1994r. i od 2 listopada 1994r. do 15 grudnia 1996r. Pozwany podniósł natomiast, iż uwzględniony przez Sąd I instancji okres od 10 sierpnia 1988r. do 30 września 1991r. został już zaliczony do szczególnych warunków w decyzji organu rentowego.

Argument ten jest zasadny. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 listopada 2015 r., pozwany organ rentowy zaliczył wnioskodawcy staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 3 lat 1 miesiąca i 22 dni, natomiast z wnioskowanych przez ubezpieczonego okresów nie zaliczył mu okresów od 2 stycznia 1978r. do 14 stycznia 1986r., od 1 lipca 1994r. do 15 października 1994r. i od 2 listopada 1994r. do 15 grudnia 1996r. W odwołaniu od decyzji ZUS wnioskodawca również nie wnosił o zaliczenie mu okresu od 10 sierpnia 1988r. do 30 września 1991r., zdając sobie sprawę, iż został on już mu zaliczony na etapie postępowania administracyjnego, zgodnie z przedłożonymi w organie rentowym dokumentami (świadcstwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych – k. 38 akt rentowych, aneks do umowy o przeniesieniu na stanowisko traktorzysty – k. 37 akt rentowych).

W związku z powyższy, na etapie postępowania apelacyjnego jedynym spornym okresem pozostawał okres pracy w Państwowym Gospodarstwie Rolnym w W. od 15 stycznia 1986 r. do 9 sierpnia 1988 r., którego zaliczenia domagał się ubezpieczony w odwołaniu, a którego Sąd Okręgowy mu nie zaliczył. Stanowisko Sądu I instancji w tym zakresie należało uznać za prawidłowe.

Z dokumentów znajdujących się w aktach rentowych jasno bowiem wynika, iż wnioskodawca dopiero od dnia 10 sierpnia 1988 r. był wyłącznie traktorzystą, zaś wcześniej był pracownikiem produkcji roślinnej i traktorzystą.

Agencja Nieruchomości Rolnych w wystawionym w dniu 31 października 2014 r. świadectwie pracy w warunkach szczególnych wyraźnie wskazała, że ubezpieczony pomimo zatrudnienia w Państwowym Gospodarstwie Rolnym w W. od 15 stycznia 1986 r., pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako traktorzysta dopiero od dnia 10 sierpnia 1988 r.

Okoliczność tę potwierdzają również aneks do umowy z dnia 10 sierpnia 1988 r., na podstawie którego przeniesiono ubezpieczonego ze stanowiska pracownika produkcji roślinnej na stanowisko traktorzysty, oraz legitymacja ubezpieczeniowa wnioskodawcy (k. 63 akt rentowych – str. 82-83).

Za niewiarygodne Sąd II instancji uznał natomiast zeznania świadka E. P., który wbrew treści dokumentów z akt osobowych, twierdził, iż ubezpieczony w PGR W. i w Przedsiębiorstwie Handlowo – Usługowym (...) był wyłącznie traktorzystą. Świadek ten przyznał, że jemu samemu nigdy nie wpisano stanowiska pracownika produkcji zwierzęcej. Zeznaniami tego świadka przeczą zresztą nie tylko dokumenty z akt osobowych wnioskodawcy, ale także treść zeznań i odwołania ubezpieczonego, w których przyznawał on, iż w początkowym okresie zatrudnienia w PGR W. pracował również jako pracownik produkcji roślinnej.

Nadmienić nadto trzeba, iż wbrew treści zeznań świadków L. J., E. P. i K. W., w aktach osobowych wnioskodawcy z Przedsiębiorstwa Handlowo – Usługowego (...) (k. 45 akt sądowych) również znajdują się dokumenty wskazujące, iż pracował on nie tylko na stanowisku traktorzysty, ale też pracownika produkcji zwierzęcej (świadectwo pracy z dnia 31 października 1994 r. – k. 4). Także w legitymacji ubezpieczeniowej wskazano, iż pracował on na stanowisku pracownika produkcji zwierzęcej (str. 88 – 89 legitymacji).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, świadectwa pracy wystawione świadkom L. J., K. W. i E. P., w których wpisano im tylko stanowisko traktorzysty, potwierdzają, że pracodawca nie wpisywał im rodzaju pracy - stanowiska przypadkowo i rozróżniał stanowisko traktorzysty od stanowiska pracownika produkcji zwierzęcej.

Reasumując, stwierdzić należało, iż Sąd I instancji błędnie uznał, iż wnioskodawca posiada ponad 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych. Już samo odliczenie wnioskodawcy od zaliczonych przez organ rentowy i Sąd I instancji okresów podwójnie naliczonego okresu od 10 sierpnia 1988r. do 30 września 1991r. powoduje, iż wnioskodawca ma jedynie 13 lat 7 miesięcy i 5 dni stażu pracy w warunkach szczególnych, a tym samym nie spełnia wszystkich przesłanek przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie, jak w punkcie I.

W punkcie II wyroku Sąd Apelacyjny na podstawie art. 102 k.p.c. nie obciążył wnioskodawcy kosztami zastępstwa procesowego pozwanego w postępowaniu apelacyjnym, mając na uwadze fakt, iż apelacja organu rentowego była wynikiem błędu Sądu Okręgowego w wyliczeniach stażu pracy w warunkach szczególnych.

SSA Lucyna Ramlo SSA Alicja Podlewska SSA Bożena Grubba